

dannede en bred Alle gennem Kirkegaarden, su-  
sede det svagt; men nede over Gravene rørte der  
sig ikke et Blad, og Stilheden var saa dyb, som  
strømmede den ud fra selve Evigheden.

I over en Time fik han Lov at sidde der gan-  
ske uforstyrret i en lykkelig bevæget, højtidsfuld  
Stemning, helt opgaaet i den ham saa fremmede  
og forunderlige Følelse af Hvile og indre Fred.  
Endogsaa Erindringen om Inger trængtes i disse  
Øjeblikke tilbage i hans Sind. Derimod tænkte  
han undertiden paa Jakobe. Nu, da han selv  
havde fundet Frelsens Vej, maatte han tænke  
paa dem, som ikke vidste Raad for deres Ve.  
For Jakobe var der dog næppe noget Haab. Hun  
tilhørte jo et Folk, der havde gjort sig Frafald  
og Fornægtelse til Livsprincip. Men for den vild-  
ledte danske Ungdom maatte sikkert den Tid være  
nær, hvor den vilde lade sig magtfuldt gribe af  
en Solopgangsstemning som den, der nu gen-  
nemlysnede og gennemglødede ham. Han min-  
dedes nogle profetiske Ord af Poul Bergers store  
Bekendelsesdigt:

„Natten og Mørket er svunden; Guds Dag op-  
rinder paany med Fred og Lykke for alle, der  
vil bede. Som Vildandeflokken, der strækker  
Halsene, naar den paa sit lange Træk over øde  
Bjerge øjner Havet i det Fjerne; som vansmæg-  
tende Soldater, der efter daglang Marsch, for-  
brændte af Solen, hvide af Landevejens Støv,  
kaster sig ned ved Bækken for at drikke, — saa-  
ledes, o Menneskehed, skal du stille din Tørst  
ved Naadens genfundne Kilde!“

\*

\*

\*